

Friss, modern, pörgős és szórakoztató.
Olvastatja magát, és nagyszerű
szórakozást nyújt.

– *ciao.es*

Valeria a tükörben

IMÁDNI
FOGOD!

fine
selection

ELÍSBET BENAVENT

ELÍSBET BENAVENT

The title 'Valeria a tükörben' is rendered in a bold, black, serif font. The word 'Valeria' is on the top line, and 'a tükörben' is on the bottom line. A thin, black circular line is drawn around the text, starting from the top left of the 'V' and ending at the top right of the 'a'.

Valeria
a tükörben

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

1.

NYARALÁS

HIMENTEM A KIS GANDÍAI HOTEL ERKÉLYÉRE RÁGYÚJTANI. Előtte zuhanyoztam, kipihentnek és nyugodtnak éreztem magam. A gomolygó füstöt figyeltem, és azon töprengtem, hogy leteszem a cigarettát, így spórolok is, de aztán akkorát szívtam bele, hogy az egész testemben éreztem. Ekkorra már szokásommá vált, hogy nem hallgatok magamra.

A korlátnak támaszkodva azt kívántam, bár ne kellene visszatérnem a valóságba, amikor felkel a nap. A távolban hullámszórt a tenger, a holdfény meg-megcsillant rajta. Ott minden olyan egyszerűen szép volt. Aggodalmak, kétértelműség nélkül. Egyszerűen kellemes. Bárcsak napokig tartana az éjszaka! Nem álltam készen a visszatérésre és arra, hogy szembenézzek azzal, ami rám vár.

Kezdetben rossz ötletnek tűnt a nyaralás. Mindenki azt gondolta, hogy ha tíz napig egyedül leszek a történetek után, az csak lehetőséget ad, hogy folyamatosan emésszem magam. Az ilyen lezárt ügyek esetében pedig a töprengésnek nincs túl sok értelme. Feladtam a házasságomat, belehabarodtam egy olyan férfiba, akibe nem lett volna

szabad, és válásra készültem. Hát... talán jobb lett volna gondolkodni, mielőtt cselekszem.

A jóslatokkal ellentétben viszont az egyedüllét fenséges volt a vonatúttól kezdve egészen addig az éjszakáig – talán mert még mindig nem bántam meg a döntéseimet. Persze a kivitelezésük nem volt éppen „elegáns”. Ha valamin változtatnom kellene... csak a sorrenden tenném.

Bőröndömmel együtt persze magammal vittem bizonyos emlékeket is, amelyekkel azért el akartam időzni. Víctor. Hát persze. Víctor mindent kitöltött, és alig hagyott helyet más gondolatnak.

„Várni fogok a hívásodra, Valeria, de nem örökké.”

Még álmaimban is megjelent, és olyankor soha nem a megfelelő pillanatban hívtam.

Nem hallottam felőle a stúdió ajtajában váltott csókunk óta, és ugyan büszke voltam magamra, amiért tudtam tartani a távolságot, nyugtalanított a gondolat, hogy vajon ami köztünk van, ennyiben marad-e.

Víctor. Édes istenem. Az a csodaférfi! Még mindig beleszédültem az emlékébe, ahogy meztelenül mozog a lábaim között, amíg én félkómásan nyögdecselek az élvezettől. Víctor nagy hatalommal bírt felettem, bódító volt. És nem csak az ágyban. De olyan friss volt még a döntés, hogy elválok Adriántól... Nem tudtam nem büntudatot érezni, amiért ennyire vágyom rá.

Adrián hívott néha, hogy megkérdezze, mi a helyzet velem, és hogy mikor jön ki a könyvem.

Uh... a könyvem. Igen, az a könyv, amit a saját életemről és a csajokéről írtam az elmúlt hónapokban. Kapni fogok érte. Tudtam, hogy sokan nem állnak készen arra, hogy ilyen őszinte beszámoló jelenjen meg róluk a könyvesboltok polcain. Sok eladásra volt

szükségem, mert Adrián hiányában az anyagi helyzetem egyedül tőlem függött. De vajon ő megérti majd, hogy miért teregettem ki a szennyesünetet? Persze, annyit megtettem, hogy megváltoztattam a nevét, de az ismerőseink számára annyira egyértelmű lesz...

Szerkesztőm, ügynököm, vagy akárkim is Jose, aznap hívott, amikor elindultam a nyaralásra. Elmondta, hogy minél hamarabb ki akarják adni a könyvet. A tördelés elkészült, és már a korrektúra zajlott. Mindez pedig... mennyi idő alatt is? Néhány hét. Képtelen voltam napirendre térni felette.

Szerkesztőim kezébe adtam, és próbáltam elterelni róla a figyelmet, már amennyire egy ilyen helyzetben ez lehetséges. Elmeséltem az életem egy könyvben... mégis mikor csavarodtam be ennyire?

Hamarosan ismét Víctorra gondoltam. Még abban sem voltam biztos, hogy megadja a tisztes várakozási időt. Úgy véltem, talán éppen búcsúcsókot vált egy csinos csajjal egy kapualjban. Vagy talán még rosszabb. Talán felkereste az egyik kis „barátnőjét”, akivel miattam szakította meg a kapcsolatot, és éppen izzadságcseppekkel borított háttal, szaggyal, ziháló légzéssel paráználkodik vele. Jaj, a fenéért, velük ne! Velem, velem!

Víctor a két lábon járó bűn volt. De mégis... várnom kellett, nem kapkodhattam.

Lehunyt szemmel idéztem fel, ahogy nyelve egész testemet bejárja.

A nyaralás alatt fontolgattam a lehetőséget, hogy küldök neki egy üzenetet, természetesen csupán udvariasságból, de tudtam, hogy átlátna a szitán. Most, hogy ismét (idézőjelben) szingli voltam, attól tartottam, talán már nem érdeklém. Ki tudja, talán most, hogy már szabad préda vagyok, nem vágyik rám. A reakciója a vallomásom után, miután elmondtam neki, hogy elhagytam Adriánt, nem sikerült mesébe illőre. A romantikus regényekben nem így szokás. Ott a

szőke herceg meztelen felsőtesttel csapot-papot otthagya, hogy karjába kapja a főhősnőt, miközben szél borzolja hajukat. A valóság viszont ettől nem is állhat távolabb. A valóság soha nem ilyen idilli.

Ha tudni akartam volna róla valamit anélkül, hogy nyílt lépéseket kelljen tennem, akkor csak meg kellett volna kérdeznem Lolát, aki relatíve gyakran látta, de még nem akartam, hogy a barátnőm megtudja, mennyire sokat jelent nekem Víctor. Közeledett a pillanat, amikor mindent be kell vallanom, de nem álltam még készen rá. Sokkal inkább vártam arra, hogy megjelenjen a könyv – hogy olvashasson róla. Rossznak éreztem magam, de ez van, ha az ember bátran kitergeti a szexuális együttléteit.

Reflexből eltakartam az arcomat, amikor eszembe jutott, milyen meglepetésekben lesz részük az ismerőseimnek, amikor elolvassák. A szüleim házából talán ki is leszek tiltva. De ha álnéven adatnám ki? Á, már késő. Így jár, aki túl laza akar lenni.

Megszólalt a mobilom az éjjeliszekrényen. Üzenetem érkezett. Amíg befejeztem a cigarettám, azon töprengtem, vajon kitől. Két nappal azelőtt beszéltem Lolával, Nereát és Carment pedig egy héttel azelőtt hívtam. Aznap reggel beszéltem anyukámmal és a nővéremmel, hogy megkérdezzem, jól bírja-e a várandósságot. Később a vonaton felhívott Adrián, akinek a búcsúja úgy hangzott, mint ha azt mondta volna: „rendezetlenül hagyom a dolgokat, hogy vissza kelljen hívnod”. Még azt sem tudtam elmondani neki, hogy néhány napra elutazom a városból.

Azt kívántam, bár Víctortól jönne... az feldobná az estémet. Kit akarok átverni? Az egész hetemet, sőt hónapomat bearanyozná, a hangnemétől függően. Elnyomtam a cigarettát a teraszon álló asztalon fekvő hamutálon, és a szobába lépve arról győzködtem magam, hogy nem kell csalódnom, ha csak a telefonszám az a legutóbbi

számlák miatt. Mély lélegzetet vettem, és megfogtam a mobilt, mint-ha valamiféle sportrekordot készülnék megdönteni, és...

Ott is volt: „Tudom, hogy nem kellene megírnom ezt az üzenetet, hiszen abban maradtunk, hogy várom a hívásod, meg ilyesmi, de... csak annyit akartam mondani, hogy én még mindig várok, hátha egyszer megjelenysz bejelentés nélkül. Valami azt súgja, így lesz. Hiányzol az ágyamnak. Víctor”.

Zsinórban legalább ötször elolvastam. Mivel új voltam az ilyen kalandok terén, megszállottan kerestem minden szó, minden mondat mélyebb értelmét. Bosszúsan felsóhajtottam, amikor rájöttem, épp olyan rejtélyes, mint mindig. Oké, hiányoztam neki... de mi van, ha csak az ágyának? Mégis mikor jön el a megfelelő pillanat a visszatérésre? Ráadásul ez az üzenet vajon azt jelenti, hogy kezd kétségbeesni, vagy csak...

Fárasztó a szinglilét.

Sorra jöttek a gondolatok. Víctor és a könyvem. Jaj, istenem... a könyv. Mégis mi vitt rá, hogy eladjam a „naplóm” a szerkesztőségnek? Szép munka, kiadatom minden papírra vetett érzésemet... Mintha nem lenne túl abszurd még nekem is! Parancsolj, Víctor, tudj csak meg mindent rólam!

Ismét kezembe tettem az arcomat.

2.

VISSZATÉRÉS A VALÓSÁGBA

FÉLVE LÉPTEM BE A LAKÁSOMBA. Úgy éreztem, Adriánt találok majd az ágyon fekve, amint a laptopján képeket nézeget. Fel-sóhajtottam. Megváltoztak a dolgok, és lassan hozzá kell szoknom. Végére is csak magunknak köszönhattük, nem? Azt kaptuk, amit érdemeltünk.

Pozitívan kellett gondolkodnom. Ahogy Lola mondta, most legalább a lakás összes szekrénye az enyém. Szingliségem megünneplésére adott egy elemes nyuszi, egy cafkás hálóinget és egy üveg gint, ami még mindig „nappalim” alacsony asztalkáján várt. Ilyen életem lesz? Egy darab latex által nyújtott, gépi orgazmusok sora – ami nem ölel át szex után – és egy pohárnyi magány?

Nem. Inkább Víctor.

Apropó Víctor...

Még nem volt erőm, sem ötletem válaszolni neki. Meg akartam tenni, de jól akartam csinálni. Természetesnek és szellemesnek akartam hangozni, amit árnyalatnyi szexi rejtelmességgel ötvözök.

Továbbá lazának, főleg lazának tűnni. Semmi olyat nem akartam írni, ami arra engedné következtetni, hogy minden éjjel örült vágyat érzek, hogy kikötözzön az ágyához, és a rabszolgájává tegyen.

Mintha olyan egyszerű lenne hirtelen a tökéletes nővé válni. A szívem mélyén úgy éreztem magam, mintha a ruhájából kikandikáló cérnaszálnál fogva kapaszkodtam volna bele. Mégis honnan tudhatam volna, hogy Víctor nem menekül el, amikor meglátja, hogy az én szándékaim kicsit túlmutatnak az egyszerű kalandon? Akármit is mond valaki a csata hevében, más kérdés, mit tesz, amikor lenyugszik minden. Ő pedig már a szakításomra sem reagált túl jól...

Leültem a földre, bekapcsoltam a légkondit, és kézbe vettem a mobilomat. Nem tudtam eldönteni, meleg van-e, vagy pusztán Víctor gondolata lobbant lángra, de még a lelkem is izzadt. Milyen szexi... Mit láthat az a pasi bennem?

Három próba után végül kitöröltem a szöveget. Lefeküdtem az ágyra, és azon gondolkodtam, vajon hány nő volt már ugyanebben a helyzetben Víctórral. Ő biztosan mindenféle stílusban kapott már üzenetet: pikáns, szellemes, szofisztikált, frappáns, laza... Hozzám melyik illik igazán?

Végül az őszinte válasz mellett döntöttem, ki kellett fejeznem az érzéseimet. Egyébként is hamarosan elolvashatja az őszinte beszámolót arról, ahogy a férjem háta mögött egyre jobban a megszállottja lettem, amíg már képtelen voltam kiverni a fejből. Nagyszerű kilátások.

Rögtön a lényegre tértem: „Nagyon jólesett olvasni az üzenetedet. Akkor érkezem, amikor a legkevésbé számítász rám, de üzenem az ágyadnak... Illetve inkább majd én elmondom neki, oké?”

Átolvastam, aztán lehunytt szemmel a küldésre kattintottam. Nem adtam időt magamnak a gondolkodásra.

A telefonomat bedugtam egy csomó kispárna alá, és a vezetékes telefonért nyúltam. Felhívtam a nővéremet, hogy lefoglaljam magam, és közben kávéfőztem. Amikor ismét a mobilomra néztem, mint egy függő, a külső kijelzőn láttam az üzenetet. Rögtön hatalmas, bárgyú vigyor terült el arcomon.

„Alig várom, hogy lássalak. A lakásom rád emlékeztet. Az irodám rád emlékeztet... Minden egyes dolgot, amit szeretnék megtenni, veled szeretném. Szükségem van arra, hogy láthassalak (és csókolhassalak, megérinthessék, átölelhessék, levetkőztethessék...). Nagyon rosszul viselkedem? Muszáj lesz megreguláznod.”

Felemelt fejjel a végtelenbe bámultam, aztán felvontam a szemöldököm.

Lássuk csak! Mit jelent ez pontosan? Valójában startpisztolynak hangzott. Jel volt, hogy hívjam már? Elég idő telt el? Rájött, hogy velem akar lenni? Vagy csak viszkedett már neki, és enyhíteni akart magán? Akadt erre egy csomó jelentkezője, nem?

Jaj, istenem...

Annyira látni akartam... talán túlzottan is. Nagyon régóta próbáltam már kideríteni, hogy Víctor csak a libidóm hóbortja, vagy valami több, és rá kellett jönnöm, hogy eléggé odavagyok érte. De még volt időm megállítani, eltávolodni tőle és elfelejteni. Emlékeztetnem kellett magamat, milyen pasi is ő; régóta nem hittem már az olyan mesékben, ahol a srác megváltozik. Vajon készen álltam lenyelni azt, amit Víctor monogámiára való kényszerítése jelent?

Nem tudtam, mitévő legyek. A legjobb döntés a csend és a töprengés volt.

Ám a vonalas telefon néhány perccel később félbeszakította a gondolataimat. Lola hívott a munkahelyéről:

– Már otthon vagy?

Semmi szia, hogy vagy... Lola már csak ilyen.

– Igen – mosolyodtam el.

– Otthon, édes otthon?

– Hát, nem is tudom. Olyan, mintha másik ház lenne.

– Hát persze. Egy szuper szinglilakás, ami a saját kis szexbarlangod lehet, csajszi. De ha unatkozna, elmehetünk shoppingolni – felelte automatikusan, mintha ez lenne mindenre a válasz.

– Dolgozol, Lola.

– De fáj a fogam – válaszolta komoran.

– Hamarosan szabadságon leszel, tartogasd csak ezeket a terveket akkorra! Rendelkezésedre fogok állni.

Lola elégedett, pajzán hangot hallatott, aztán így folytatta:

– Ez nagyon lesbikusosan hangzik. Mikor jön ki a könyv?

– Holnap.

– Lesz bemutató?

– Nem, írásban reklámozták csak. Majd megmutatom.

– Tegnap beszéltem Víctórral. Egy sörözőben találkoztunk.

Csak így, kerek perec. Az a szemét! Az ilyesmit illik valami gyengéd bevezetővel kezdeni, mint például: „Találd ki, kivel találkoztam tegnap!”

– Igen... ööö... küldött egy üzenetet – válaszoltam, és igyekeztem magabiztosnak tűnni.

– Tudom. Elmondta, hogy régóta hívni akart már, de teret szeretett volna adni neked. Valami olyasmiről beszélt, hogy időre van szükséged, meg összehordott mindenféle szentimentális dolgot. Nem is tudod, milyen furcsa ilyesmit hallani Víctortól. Nagy meglepetésemre teljesen odavan érted. Szerintem a neved említésétől is

feláll neki. – Víctor álló pénisszel. Meglehetősen tüzes kép jelent meg a fejemben. Egészen konkrétan a konyhája bárpultján. – Val? – kérdezte, hogy megbizonyosodjon arról, vonalban vagyok-e még.

– Itt vagyok. De mondd... mi történt azzal, hogy „ne bízz benne”?

– Minden disznónak eljön a napja.

– Azt hiszem, nem így szól a mondás – nevettem.

– Nem számít, érted, mire gondolok. Szeretnéd látni?

– Igen, de nem akarom elsietni, hogy aztán azt higgye, túl komolyan veszem, és menten felszívódjon. Aztán ott van Adrián is... Még túl korai.

Én magam sem hittem el a saját szavaimat. Majd' meghaltam azért, hogy elsiethessem. Lehetőleg az ágyában, szorosan egymáshoz simulva.

– Találkoznod kellene Víctorral, hogy tudjatok beszélni – felelte Lola.

– Víctorral képtelen vagyok beszélgetni. – Megbántam ezt a megjegyzést, és gyorsan témát váltottam. – De mi ez a kampányolás mellette?

– Ez nem kampányolás. Csak... Adrián beletaposott az érzelmeimbe. Csalódást okozott. Ő volt az egyetlen férfi, akiben bíztam. Miatta vesztettem el az emberiségbe vetett hitem.

A hajamba túrtam. Basszus, még mindig fájtn beszélni róla.

– Én is rosszat tettem.

Tekintetem a földre szegeztem.

– Azt hiszem, Víctor bátrabb volt.

– Kinél? Adriánnál vagy nálam?

– Mindkettőtöknél. Legalábbis eddig.

– Szinte láttam, ahogy lepereg előtte az egész élete, amikor elmondtam neki, hogy válunk. Azért ez nem olyan hősiesség, nem?

– Adjunk neki időt, hogy legyőzze a félelmét! Mindenesetre én még mindig nem tudom a kulcsfontosságú információk felét...

Némán néztem magam elé. Nem akartam válaszolni a provokációjára. Ha neki kellett volna állnom minden általa kért részlettel együtt elmesélni a szexuális kalandjaimat Víctórral, az eléggé kimerítő lett volna, és... nem akartam erre gondolni. Biztosan nem egészséges az a vágy, ami előnt, akárhányszor eszembe jut Víctor.

Hála a jó égnek, Lola megköszöri a torkát, és hangnemet váltva így szól:

– Elmegyünk valahova hétvégén? Carmen és Nerea is benne vannak. Csak csajok. Megünnepelni, hogy visszajöttél, hogy kijött a könyved, és hogy abban a korban vagyunk, amikor megérdemeljük... az ilyesmit.

– Szuper lenne – mosolyodtam el.

– Sok jót hallottam egy puccos bárról. Fogunk magunknak néhány pénzes pasit, ők majd meghívnak. Leitathatnánk Nereát, aztán eladhatnánk valakinek.

– Gonosz! Mi a helyzet a „Sergio-üggyel”?

– Nincs semmiféle „Sergio-ügy”.

– Ne keménykedj!

– Egyáltalán nem érdekel.

– De...

– Nézd... tudtommal nem jött össze újra a barátnőjével, de nem tudom, mit akarsz hallani... Ő csak egy seggfej, aki keménylegénynek állítja be magát. Elég szárnalmas. Na, felírom a pénztekit a naptáramba, így le van fixálva, és nem futamodhatsz meg.

Hű, úgy tűnik, még Lolának is fáj némelyik téma.

– Úúú! A piros határidőnapló hatalma! – mondtam horrorfilmbe illő hangon.

– Ez a Biblia, drágám, ő a főnök.

Aztán szó nélkül letette, mint mindig.

A könyvem... basszus! Rágyújtottam, és még a lábujjaimmal is szorítottam, hogy mindenki poénra vegye majd.

3.

HA AZ EMBER ÖNMAGÁRÓL ÍR...

A KÖNYV EGY SZERDAI NAPON JELENT MEG. Nerea fejezte be először. Csütörtökön éjfélkor kaptam tőle egy gratuláló e-mailt. Nagyon tetszett neki, bár néhány részletet tisztázni akart a karakterével kapcsolatban.

„Tényleg ilyen merev vagyok? Muszáj lesz kicsit elengednem magam. És Val, biztosan nagyon szeretsz, mert közel sem vagyok olyan szép, mint ahogy a könyvben lefestesz.”

Elmosolyodtam. Ő legalább humorral állt hozzá, és nem vette magára az olykor nem a legkedvesebb megjegyzéseket a neveltetéssel kapcsolatban. Nerea nem akart haragudni rám olyasmieért, amit már régóta tudott. Soha nem bírtam elviselni az anyját, amit képtelen voltam álcázni.

Az üzenetét köszönetnyilvánítással zárta, és a vallomással, hogy milyen fontosnak érzi magát attól, hogy egy kiadott regény szereplője lett: „Az a legizgalmasabb az egészben, hogy senki sem tudja majd, hogy én vagyok az, mintha szuperhős lennék inkognitóban.”

Lola volt a második. Egyhuzamban olvasta el. Reggel hatkor fejezte be, és nem ment dolgozni, mondván, nem tudott aludni. Valójában egész éjjel dőlt a nevetéstől. Lola miatt nem kellett aggódnom, de amikor beszéltünk – mielőtt reggel nyolckor lefeküdt volna –, azt mondta, hogy óvatosabban kell majd megközelítenie bizonyos témákat, amikor egy gonosz újságíró ül vele szemben. Azt hiszem, ebben az esetben én voltam a gonosz újságíró. Valójában imádta önmagát *femme fatale* szerepben látni, valamint olvasni a papírra vetett, szellemes megjegyzéseit.

Carmen és Borja versenyeztek, hogy ki fejezi be hamarabb a könyvet. Borja nyert. Nagyon izgatottan olvasta, hogy a képzeletemben Bogart-ral azonosítottam, és úgy tűnt, nem bánja, hogy Nerea először úgy elítélte. Borja érett férfi volt, és az ilyesmi nem hatotta meg.

Carmen viszont kicsit frusztráltabb volt, de nem a saját karaktere miatt; nagyon élvezte, hogy a mi szemünkön keresztül láthatja magát. Erősnek érezte magát, de az e-mailjében bevallotta, hogy volt olyasmi a regényben, amiről nem szerette volna, hogy Borja tudjon. Gondolom, nem a Facebook iránti szégyenletes rajongásáról beszélt, mert azt már biztosan észrevette a pasi.

Carmen nagyon privát módon intézte a saját ügyeit, de ez nem zavart. Épp ellenkezőleg. Hibásnak éreztem magam. Mégis milyen jögron teregettem ki a szerelmi történeteiket? De nem volt dühös. Megdorgált, siránkozott egyet, aztán megígérte, hogy eljön velünk aznap este, és elhozza a könyvet is, hogy aláírjam.

Hát, négy példányt már biztosan eladtunk. Reméltem, hogy nem áll meg ennyinél, mert elmentem a bankba frissíteni a folyószámlámat és a takaréketét-számlámat, aztán legszívesebben az első arra járó autó kerekei alá vettem volna magam. Valakinek ideje lesz nekiállni spórolni vagy... másik munkát keresni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Adrián és Víctor miatt viszont még jobban aggódtam, mint a siralmas anyagi helyzetem miatt. Az, hogy minden részletével együtt leírtam a szexuális együttléteimet Víctorral, úgy fájhat Adriánnak, mintha hasba lőttem volna. Viszont, még azon töprengve is, hogy talán szörnyen esik neki, és soha többé nem akar majd látni, egy részem még mindig nem volt hajlandó megbánni. Nem tudtam, hogy személyes bosszúhadjáratról van-e szó, de a menőbb Valeria hátba veregetett, és meggyőzött, hogy nem volt semmiféle hazugság benne. Ha Adrián nem akarja tudni az igazat, akkor csukja be a szemét, vagy forduljon a fal felé. De... vajon nem volt kegyetlenség így kitergetnem a házasságunk végének minden részletét? Nem azt jelentette ez, hogy még mindig túlságosan sértett voltam?

Akármit is írtam, még mindig nem tudtam, hogy hazudott-e Álexszel kapcsolatban. A könyvemben csupán azt írtam le, ami feltevélesem szerint történt közöttük. Valójában az almeriai utazás lehetett az első, az utolsó vagy csupán az egyik aktus egy sokkal hosszabb történetben. Nem tudtam többet, és fel is kellett adnom. Adrián nem fog kiadni könyvet az érzéseivel, hogy megérthessem. Csak magamra számíthattam.

Miután megnyugodtam, hogy Carmen, Nerea és Lola még mindig az én oldalamon állnak, készülődni kezdtem az estére, hogy megünnepeljük azt, hogy ha minden jól megy, lesz egy második rész is, amit megírhatok, eladhatok és... folytathatok, amit elkezdtem.